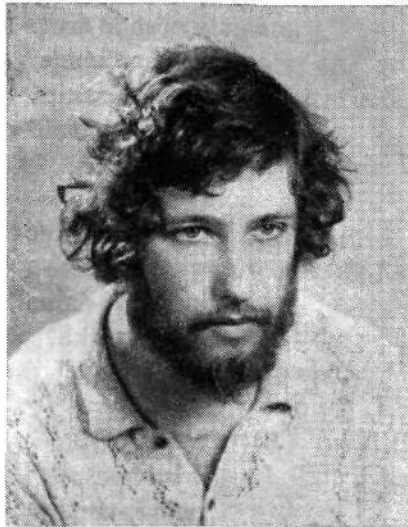

www.vijoli.si

www.vijoli.si

Ace
Mermolja

Iz Katula

IZ KATULA
I. Moja sreča se ziba
na krovu prazne ladje,
ki jo mornarji vidijo
sredi temnih valov.

Moja sreča je v skodelici
iz porcelana,
ki jo neznana deklica
dvigne k ustom.

Moja sreča je pod krili
čebele,
ki marljivo obletava
krone cvetic.

Moja sreča je ob Klodiji,
ki me mehko objame
in moja nesreča,
ko mi ne odpre vrat,
ker ima ob sebi gladiatorja.

- II. Včasih me z nasmeškom
pogledaš in se izdaš;
v očeh je druga Klodija,
ki se ne smeje,
in tretja v njej,
senca, ki je niti sama
ne spoznaš.

Kako naj bo dovolj ljubezni
za vse tri,
ko me že najbolj nasmejana
gleda zviška?

- III. Meni je ušla
v svet pošasti,
da ostajam sam
brez groze.

Tiho gledam tja
in se odpravljam
v gluhi gozd
na dno srca,

kjer nič ne čutim;
kamen v ledenem potoku,
zvezda na mrtvem nebu,
pesnik v tišini besed.

- IV. Ob stojnici na trgu
si kupila pomaranče
in s tenko roko
dala si jih v koš
podobna jutru,
ki mesec spravi
v svoje belo krilo.

Ko lahko položil bi
po temni noči
glavo v Klodijino naročje!
Bil bi kakor nov.

Lahko bi stopil
v areno Koloseja,
bil bi boj z gladiatorji,
prsi bi nastavil
pred krvoločni gobec leva.

Pa me prezir dvorjanke
spravlja ob moč,
da se kot tat
sprehajam po predmestju Rima,
da kot netopir
boleče čakam novo noč.

- V. Najina kri
je sok bogov,
lena, mrzla,
kačja kri
ljudi rojenih
za Rim.

Naj si prerežem žile?
Naj se v temnem toku
utopim?

Draga Klodija,
v svojem zadušenem rovu
komajda bežim.
Pa ti?

Kako pošastno vem,
da v dveh različnih
strugah
teče ista ubijalska kri.

- VI. Sanjam,
da sediva
v oljčnem gaju.
Ti naprožiš prsi soncu,
jaz se stiskam v senco;

med nama se preлива
omamni šum valov.
Vsak je sam
in neločljivo z drugim,
ljubezen ni več teža.

Upanje postalo je
svilena mreža pajka,
razpeta med zelene veje;
tiha past v vetru,
lesketajoča se
kot lise tvoje kože,
ko veter dvigne modro tuniko.

VII. Brez ljubezni
sem podoben senci,
ki drsi po marmornati plošči
sončne ure.

Ko mrzla zvezda
dvigne se
na temno modrem nebu
in čas se potopi v skrivnost,
postanem nočna ptica,
ki z otožnim glasom
preletava strehe Rima.

Zjutraj je srce
le prazna steklenica,
ki jo krčmar pobere
z zadnje neoprane mize.

VIII. Daj mi tisoč poljubov,
tisoč in še tisoč,
če ljubiš.
Sto mi jih daj,
če me še maraš,
deset, če te ni strah
pred mano.

En sam poljub, Toraj je treba kar se da pro-
če greš. sodinac socialistično družbe.

Samo, da se odtisne sled
na moja usta,
skarabej v kamen,
znak, da si некоč
obstala ob meni
in se me rahlo,
čisto rahlo dotaknila.

- IX. Moja Klodija natančno ve,
kdaj naj obleče
kratko tuniko
in kdaj naj se ogrne
v dolgo obleko,
ki jo z zlatim pasom
nabere v gube.
In povsem jasno ji je,
kako je v bleščēci lupini
očarljiva.

Le besed ne meri,
ko pravi, da so gladiatorji
boljši od pesnikov
in strupeno pogleda vame.

Boginja smrti,
ki je nekoga izbrala.